

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 114

LEBBS naujienos

2020 m. vasaris

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

„Džiaugiuosi Dievo artumu“: Interviu su Dana Podriabinkina-Kalytiene

Krikščionybė XX amžiuje (II dalis)

Naujienos iš bendruomenių

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 80 metų

EBF maldos kalendorius

*****

„Džiaugiuosi Dievo artumu“: Interviu su Dana Podriabinkina-Kalytiene

TDE skaitytojus kviečiame pokalbiui su mūsų nauja vykdomąja sekretore, sese Dana Podriabinkina-Kalytiene.

Miela Dana, tiems, kurie Tavęs dar nepažįsta, kaip pati save pristatytum?

Esu žmogus, kuriam gyvenime svarbi Dievo valia ir veiklos prasmingumas. Iki šio savęs apibrėžimo keliavau 30 metų ir džiaugiuosi, kad pagaliau atkeliavau. Tikiuosi, kad šis supratimas su laiku tik plėtės ir gilės.

Ilgą laiką save siejau su profesionalia muzika, siekdama tapti pianiste soliste. Būdama penkiolikos metų išvykau iš namų Šiauliuose, palikau mamą ir sesę, ir apsigyvenau Vilniuje. Ten baigiau Nacionalinę M. K. Čiurlionio menų mokyklą, paskui Lietuvos muzikos ir teatro akademiją – fortepijono ir pedagogikos specialybės, bakalaurą ir magistrą. Fortepijonui skirdavau labai daug savo dėmesio, energijos, ir bijojau net pagalvoti, kad mano kelias gali būti kitoks (ir, kad jei jis būtų kitoks, galbūt tame nieko blogo nebūtų). Dar studijų metais norėdama užsidirbti pinigų pragyvenimui darbavau organizavimo srityje, baigusi studijas ir gavusi puikias rekomendacijas iškart gavau profesionalios muzikos konkursų projektų vadovės darbą. Po kelių metų buvau pakviesta dirbti Šv. Kristoforo kamerinio orkestro direktorės pavaduotoja. Tuomet palapsniui susigyvenau su mintimi, kad būti pianiste soliste nėra privaloma mano gyvenimo užduotis.

Dabar galiu džiaugtis, kad veikiu tai, ką noriu – esu mūsų bendruomenės įsteigto Vaivorykštės tako gimnazijos Vilniaus filialo muzikos mokytoja ir projektų vadovė, pradėjau dirbti krikščioniškoje nenedominacinėje organizacijoje „Young Life“, kurios tikslas – pasiekti ir į bažnyčią įvesdinti jaunimą. Džiaugiuosi naujomis vykdančiosios sekretorės pareigomis Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungoje.

Dievas man padovanojo nuostabų vyrą, Adomą. Sutikau jį Vilniaus Naujojo Testamento bendruomenėje, jo dėka galiu mokytis būti gera žmona. Susituokėme mūsų bažnyčioje 2014 m. liepos 19 d., 2019 metais šventėme savo vestuvių 5-ąsias metines.

Koks buvo Tavo kelias pas Dievą?

Mano kelias prasidėjo, kai buvau visai maža, ir mama vedavo mus abi su seserimi į evangelikų krikščionių bendruomenę Šiauliuose. Joje užaugau, nuolat dalyvaudavau pamaldose, nuo mažens pasitarnaudavau šlovinime, stebėjau savo mamos tarnavimą.

Lapkričio mėnesį vykusioje Sąjungos konferencijoje su Henriku Žukausku, svečiu iš Estijos Meگو Rimmeliu, ir Aleksandru Kostinu.

Mamos įtaka mano gyvenime buvo didelė ir teigiama; esu jai labai dėkinga už visa, ką dėl mūsų padarė. Tačiau būdama paauglė jaučiau spaudimą krikštytis. Nejačiau nei noro, nei poreikio tai daryti. Bet vieną kartą pas mus svečiuojantis pamokslininkui iš Vokietijos, kažkas manyje apsivertė. Jis

kalbėjo apie Mortą ir Mariją, ir apie tai, kaip pastaroji „pasirinko geresniąją dalį, kuri nebus iš jos atimta“. Suvokiau, kad nenoriu būti kaip Morta, ir prarasti geresniąją dalį. Kad Dievas, ir tik Jis vienas, gali tą geresnę dalį suteikti. Paradoksalu, kad paskui pasirinkau pianistės solistės kelią...

Puikiai pamenu save po šio pamokslo, savo nevaldomas ašaras, nenumaldomą norą pasisakyti pastoriumi Pavelui Pavlovičiui, kad noriu krikštytis. 2015 m. liepos 15 d. buvau pakrikštyta Šiaulių Talšos ežere. Lijo, pūtė vėjas, į vandenį tam, kad neįsipjaučiau kojų stiklais, bridau su guminėmis šlepetėmis. Netrukus po to išvažiavau į Vilnių. O ten – namų ilgesys, prisitaikymas, savo svajonių siekimas, vėliau nauji draugai, jų įtaka. Mamos rūpestis ir nuolatinis domėjimasis kėlė sąžinės graužatį.

Vėliau atradau Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bendruomenę. Pirmi kartai joje buvo neįtikėtina, žmonių dėmesys vertė susigūžti. Apsilankiau kelis kartus, paskui lankytis nustočiau. Bet ši bažnyčia iš mano širdies niekur nedingo, ir baigiant 11 klasę nusprendžiau ten vėl apsilankyti. Taip sutapo, kad tuo metu joje jau gyvavo jaunimo šlovinimo grupė „Tas kelias“ į kurią, susipažinusi su jos nariais, buvau pakviesta prisijungti. Tai tapo saistančia ir įtraukiančia veikla, atradau vietą, kurioje galėjau jaustis naudinga ir reikalinga.

Nepriklausomai nuo to, kad nuo jaunumės buvau bažnyčioje ir joje tarnavau, puikiai žinojau bažnytinį žargoną, tai, kas priimtina, o kas ne, vis tiek nesijaučiau pakankamai gera ir verta Dievo vaiko vardo. Čia turiu padėkoti savo sesei Ilonai, kuri tuo metu, kai išdrįsau jai savo jausmus išsakyti, pasakė man labai paprastą ir kažkam galbūt, atrodytų, net savaime suprantamą tiesą: man nereikia kažkaip kažko iš savęs išspausti, kad tapčiau pakankamai gera ir priimtina. Viską už mane ant kryžiaus atliko Jėzus, per Jį esu priimtina – tereikia tuo patikėti. Tai buvo tikros laimės akimirka. Nesuprantu, kaip per tiek laiko, pasikrikštijus, meldžiantis ir stengiantis prisiversti nuolat skaitant Bibliją, aš to nesupratau. Nuo tos akimirkos prasidėjo mano „skanios Biblijos“ laikas: skaičiau daug ir dažnai, viskas atrodė taip įdomu ir taip aišku, atsirado įprotis viską, kas svarbu,

pabraukti. Tą Bibliją turiu iki šiol, ir vietos, kurias tuomet braukiau, vis dar labai aktualios.

Papasakok truputį, kaip atsidūrei savo dabartinėje bendruomenėje - VNTBB.

Prisijungusi prie „Tas kelias“ grupės, palaipsniui prigijau ir VNTBB. Nors santykiuose su grupės nariais buvo visko, tai buvo viena iš stiprių priešasčių ateiti ir būti bažnyčios dalimi, nes man, kaip ir kitiems jauniems žmonėms, reikėjo santykio ir veiklos. Kai baigiau mokyklą, man buvo pasiūlytas muzikos mokytojos darbas VNTBB Krikščioniškoje mokykloje (šiuo metu Vaivorykštės tako gimnazijos Vilniaus filialas), kuri įsikūrusi bažnyčios patalpose. Tai buvo labai stiprus paskatinimas, galimybė ir tuo pačiu prisirišimo būdas, turint omenyje, kad buvau studentė ir turėjau ribotus finansus. Taip bėgo laikas, augau, gyvenau, dalyvavau šlovinime, vėliau perėmiau jo organizavimą. Iš pradžių į tai žiūrėjau kaip į sunkią pareigą, bet palaipsniui pastebėjau, kad galiu į tai įtraukti jaunus žmones, pradėjau vertinti galimybę per šlovinimą kurti santykį su jaunimu.

Vykstant pokyčiams ir kylant įvairiems klausimams bendruomenėje, buvau įtraukta į bendruomenės laikinąją tarybą. Vėliau buvau pasiūlyta ir į pastovios tarybos narius. Palaipsniui pajaučiau kad VNTBB mane priima ir vertina, pajaučiau, kad pati savęs nebeįsivaizduoju kitaip ir kitur, kad esu su šia bendruomene suaugusi. Esu už ją be galo dėkinga Dievui ir visiems pritraukusiems, įpareigojusiems, įgalinusiems mane. Jūsų dėka ieškau ir atrandu Dievo valią savo gyvenime.

Kas Tave ypač džiugina šiuometiniame Tavo gyvenimo periode?

Išties sunku būtų išskirti tik vieną dalyką, nes visas gyvenimas yra nepaprastai džiuginantis. Prisimenu savo ankstesnį užsispyrimą, veiklą per prievartą, neišsakytas abejones ir mėginimą „vairuoti“ savo gyvenimą – tai išties varginančios ir demotyvuojančios patirtys. Nors veiksmo pradžia atrodo daug žadanti, po kurio laiko jautiesi kaip išspausta citrina. Taip jaučiausi besiidama link pianistės solistės karjeros, taip jaučiausi vargdama su tarptautiniais renginiais, taip kentėjau orkestre. Ten pasiekiau persidirbimo ir perdegimo piką. Nusprendusi iš ten išeiti, pradėjau melstis dėl Dievo valios mano gyvenime, ir man tuomet toptelėjo, kad Dievas negali būti toks žiaurus; kad jei darysiu tai, ką nori Jis, jausiu nesulyginamai didesnę pasitenkinimą, net ir tada, kai bus labai sunku, nes žinosiu, jog darbuojuosi dėl amžinų dalykų.

Iki to sprendimo vien mintis apie Jo valią atrodydavo grėsminga, neva man teks atsisakyti savo kažkokių ambicijų ir svajonių, o kartu su tuo ir savo identiteto, savęs kaip asmenybės. Dabar pagaliau suprantu, ką turėjo Henrikas Žukauskas omenyje, kai mūsų Vilniaus bendruomenėje kalbėdavo apie Dievą kaip apie tą, kuris atskleidžia mūsų pilną potencialą, o ne sunaikina mus. Tad džiaugiuosi dabartiniu savo gyvenimo periodu ir Dievo artumu.

Į mūsų Sąjungos gyvenimą buvai įsitraukusi jau anksčiau, ypač per jaunimo stovyklų organizavimą. Kas Tau atrodo ypač svarbu dabartinėje mūsų Sąjungos situacijoje, kas neramina, kas kelia džiaugsmą, ir dėl ko prašytum ypač melstis? Kaip geriausiai galėtume palaikyti Tavo tarnystę?

Dabartinė mūsų Sąjungos situacija galėtų būti apibūdinta kaip prabudimo pradžia. Tai reiškia, kad jau galima pastebėti ledynų ir sniego kalnų tirpsmą, bet tikėtis vaisių dar labai anksti. Dėl to, kad vyksta geri pokyčiai, labai džiaugiuosi. Ypatingai džiaugiuosi, kad galiu prisidėti prie Lietuvos baptistų vienybės kūrimo ir puoselėjimo.

Neramina, kad šie laikai išties nėra lengvi – bažnyčios patiria narių skaičiaus mažėjimą, jei turime jaunesnės kartos žmones bažnyčiose, jie nėra pakankamai parengti estafetės perėmimui, o mūsų jaunimas, jei jo turime, dairosi į užsienio šalis arba į pasaulį. Todėl

labai džiaugiuosi, kad turime galimybę Sąjungos pagalba tvarkytis su šiomis problemomis. Nepaprastai laikiu organizuojamų NEBIM mokymų jaunesnės kartos bažnyčių tarnautojams. Jaučiu, kad kiti sąjungos mastu organizuojami renginiai (tokie kaip jaunimo vasaros stovykla „Kelias“, bažnyčių dabartinių ir ateities vadovų atgaivos renginys, Sąjungos konferencija ir kt.) gali būti Sąjungos misijos koncentravimo taškai, ypač, jei nusimatyse konstruktyvų šių renginių pasiruošimo planą, kurio dėka labiau priartėsime vieni prie kitų.

Turint omenyje šį ypatingą etapą, prašyčiau visų melsti išminties mūsų bažnyčių vadovams puoselėjant mūsų bendruomenių vienybę, siekiant drauge vykdyti misiją Lietuvoje. Jei tik visada prisimintume, kad visi kartu trokštame to paties – kad žmonės patirtų išgelbėjimą, išlaisvinimą ir gyvenimo pilnatvę – tuomet kiti, dažnai ne tokie svarbūs dalykai nebekeltų tiek susipriešinimo ir santykių vakuumo.

Taip pat noriu paprašyti melstis už mūsų jaunimą – visus buvusius, esamus ir būsimus lankytojus, narius, kad drauge atrastume būdus, kaip galėtume jiems padėti, papasakoti apie Viešpaties dovanojamą viltį, išgydymą, išlaisvinimą, įgalinimą, ir kartu būti jų praturtinti.

Kalbant dėl mano tarnystės, man be abejonės labai reikalingas jūsų visų palaikymas. O labiausiai jį jaučiu tuomet, kai jaučiu grįžtamąjį ryšį, kai į siunčiamus laiškus atsakoma, į iniciatyvas atsiliepiama. Tai kur kas daugiau nei formalūs veiksmai, tai tuo pačiu yra didžiulis padrąšinimas ir tam tikra pasitikėjimo išraiška. Ir, be abejonės, niekada nebus per daug maldos dėl Dievo valios, stiprybės ir išminties visame, ką darau! ✓

Krikščionybė XX amžiuje (II dalis)

Evangelikai krikščionys ir baptistai Rusijoje. Anksčiau minėtos XIX amžiaus antroje pusėje atsiradusios dvasinio atgimimo srovės – baptistai Kaukaze, štundistai ir broliškieji menonitai Ukrainoje ir Peterburgo judėjimas (evangelikai krikščionys) – iki pat XX amžiaus pradžios ieškojo glaudesnės tarpusavio vienybės. Carinės Rusijos ir valstybinės stačiatikių bažnyčios sukeltų persekiojimų laikais tai buvo ypač svarbu, ir to siekė bei dėjo pastangas tiek vadovai, tiek eiliniai tikintieji.

1905 metais valstybė priėmė *Religinės pakantos įstatymą*, kuris siekė tiek palengvinti kitatikių padėtį, suteikdamas teisę bendruomenėms legaliai egzistuoti, bet palikdamas bausmę už stačiatikių „suvedžiojimą“. Tokios galimybės, nors ir ribotos, paskatino evangeliškas bendruomenes suaktyvinti veiklą ne tik savo viduje, bet ir visuomenėje.

Ukrainos slaviški štundistai įsiliejo į augančias baptistų gretas, o vokiškai kalbantys broliškieji menonitai ir toliau veikė atskirai, tačiau su rusais ir ukrainiečiais palaikė aktyvius ir draugiškus santykius, kartais net dalyvaudami jų veikloje. Atrodo, jog buvo atėjęs pats geriausias laikas ir Peterburgo judėjimui – evangelikams krikščionims – susivienyti su gerokai plačiau pasklidusiais ir aiškesnį identitetą turinčiais baptistais, kurie jau 1884 m. buvo įkūrę Rusijos baptistų bendruomenių sąjungą. Draugiški santykiai ir nuolatinės pastangos siekiant vienybės rodė, kad tuo keliu ir einama. Tačiau vienybės klausimas netikėtai įstrigo.

Čia reikėtų susipažinti su neabejotinai charizmatiška asmenybe – Ivanu Prochanovu (1869-1935). Jis buvo inžinierius, teologas, pamokslininkas, poetas, literatas ir visuomenės veikėjas. Jo tėvai buvo baptistai, kilę iš molokanų.

Studijų metais Peterburge Prochanovas bendravo su linkusiomis prieš carinę valdžią maištauti jaunimo grupelėmis, kurių svarbiausias šūkis siekiant pilietinės laisvės buvo „eiti į liudį“. Prochanovas žavėjosi jaunimo entuziazmu, bet dėl jų antireliginių pažiūrų negalėjo su jais suartėti. Savo autobiografijoje jis rašė: „Nuo mano atsivertimo dienos tikėjimas Jėzumi Kristumi man buvo viskas.“

Didelę įtaką Prochanovo asmenybei padarė keleri įvairiose Europos šalyse praleisti metai. Susipažinęs su protestantiškąja įvairove jis padarė išvadą, kad „įvairiose nuomonėse yra kažkas gero... Buvau nustebintas, kad nuomonių įvairovė dėl antraeilių tikėjimo dalykų suteikia ypatingą grožį dvasinei vienybei tarp skirtingų bendruomenių. Tai man padėjo suprasti, kad krikščioniškos veiklos pagrindas turi būti ne dogminiai rėmai, bet Kristaus meilė, kuri yra aukščiau už visas skiriančias pertvaras.“

Sugrįžęs į Rusiją Prochanovas 1905 m. pradėjo aktyviai dirbti Peterburge, daugiau dėmesio skirdamas jaunimui, ieškančiam aktyvesnės ir radikalesnės veiklos. Jis aiškino, kad visai tautai reikia gilaus religinio gyvenimo atnaujinimo per dvasinį atgimimą. Todėl būtina su Evangelijos žinia pasiekti kiekvieną pilietį, kad permainos įvyktų visose valstybės srityse ir net Rusijos (stačiatikių) bažnyčioje, kuri turi reformuotis pagal biblinius standartus. Gerokai vėliau Prochanovui pasisekė suartėti su stačiatikių bažnyčia, kur jam būdavo suteikiamas žodis, bet tai tęsėsi neilgai.

Tačiau tokius planus ir pastangas atsargiai vertino žymesnieji baptistų vadovai, kurie tvirtino, jog „svarbiausia yra sielų gelbėjimas, o visa kita bus pridėta“. Toks atsargumas iš baptistų pusės paskatino Prochanovą iš atskirų jaunimo grupelių ir dalies baptistų

bendruomenės narių organizuoti „Pirmąją bendruomenę“. Kadangi tarp baptistų ir naujai įsteigtos bendruomenės nebuvo doktrinių skirtumų, galima teigti, kad Prochanovas norėjo būti nepriklausomas nuo baptistų sąjungos ir savo veiklai turėti „laisvas rankas“. Naujoji bendruomenė turėjo tapti bazine atrama steigiant kitas panašias bendruomenes. Taip ir įvyko, nes 1906 m. buvo išplatintas pranešimas apie steigiamą **Rusijos evangelikų sąjungą**, kurioje narystės teises pradžioje galėjo turėti ne tik atskiros bendruomenės, bet ir visi tikintieji, nepriklausomai nuo denominacijos, jei tik jie pritarė Sąjungos tarnavimo programai. Be abejo, tokie dalykai kelyje į vienybę įnešė nemažai nesusipratimų.

Ivanas Prochanovas

Reikėtų pabrėžti, kad ir vėliau daugeliui abiejų grupių tikinčiųjų skausmingai rūpėjo vienybės klausimas. Jis nuolat iškildavo iki 1944 metų, kai baptistai ir evangelikai, išlikę po žiaurių stalininių represijų, susivienijo vienoje Evangelikų krikščionių ir baptistų sąjungoje. Vėliau, 1961 metais, į šią sąjungą pasiprašė vokiečių broliškieji menonitai. Jie visi Antrojo pasaulinio karo metais buvo išstremti iš europinės Rusijos į Vidurinę Aziją, Sibirą ir Kazachstaną. 1965 metais jų prašymas buvo patenkintas.

Baptistų ir evangelikų bendruomenių augimas iki 1929 metų, valdant bolševikams. Šio periodo metu galima aiškiai pastebėti aktyvumo ir augimo tendenciją, kuri atsispindi to meto spaudoje. Daugelyje didesnių bendruomenių įsisteigė organizacijos, kurios vadinosi „*Misijos tarp pagonių ir musulmonų draugais*“. Evangelijos žinia rado atgarsį mažosiose tautose: čiuvašų, marių, mordvių, čeremisų ir kt. Buvo leidžiama krikščioniška literatūra ne tik rusų, bet ir šiomis kalbomis.

1927 metais Charkovo bendruomenėje buvo pakrikštyti 46 asmenys, o Blagoveščenske (Tolimieji Rytai) – 51 asmuo. Labinske (Krasnodaro kraštas) buvo pašventinti nauji maldos namai. Panašios žinios gautos iš Armėnijos, Gruzijos, iš Tomsko ir Narymo Sibire bei kitų vietų.

Pradėjo aiškėti plačios apimties Prochanovo sukurtas projektas, kuris buvo „palaimintas“ vyriausybei. Su jos rekomendaciniu laišku Prochanovas ir jo bendraminčiai 1927 m. apsilankė Sibire, kur Altajaus priekalnėse turėjo būti įkurta pavyzdinė kolonija su pažangia pramone ir moderniu žemės ūkiu. Dviejų upių santakoje, kur dabar yra Bijsko miestas, buvo numatytas „Saulės miestas“. Mieste ir jo apylinkėse buvo planuota apgyvendinti savanorius evangelikus krikščionis iš visos šalies. Prochanovas kartu su lydėjusiais asmenimis toje vietoje pasodino nedidelę giraitę. Deja, projektas taip ir liko svajonėse, nes buvo sustabdytas po paties Stalino įsikišimo, o šalies istorijoje atsivertė naujas puslapis.

1929-41 metų persekiojimų bangos. Valstybės palaikomus *karinguosius bedievius* erzino baptistų ir evangelikų krikščionių bendruomenių aktyvumas ir augančios jų gretos. Prie bedievių veiklos prisidėjo ir valstybinės profsąjungos, kurios darbo vietose persekiojo tikinčiuosius, ypač užimančius svarbesnes pareigas.

Paskelbta *Naujoji ekonominė politika* (1929-1931) neapsiribojo tik didžiuliais skausmingais, kartais abejotinos vertės ekonomikos pertvarkymais. Nauji pramonės centrai patraukė ir dalies tikinčiųjų dėmesį, ypač darbingo jaunimo iš kaimiškų vietovių. Prasidėjusi kolektyvizacijos kampanija dar labiau nusiaubė kaimą, nes bolševikų vyriausybė nutarė „likviduoti buožes kaip klasę“. Iš kilo pavojus bent kiek pasiturintiems valstiečiams, nes jie buvo paskelbti buožėmis ir valstybės priešais. Priešais buvo skelbiami ir aktyvūs tikintieji. Prekiniai vagonai tūkstančius „išbuožintų“ šeimų ir politinių kalinių išgabeno į tolimus valstybės pakraščius.

Karingieji bedieviai tremtinių skaičių papildė dvasininkais, krikščioniškų bendruomenių vadovais, pamokslininkais ir kitais aktyviais nariais.

Dar žiauresnė buvo kita persekiojimų banga (1935-1941). Didžioji dalis bažnyčių veikėjų ar net eilinių narių pateko į sunkiųjų darbų lagerius. Nemažas skaičius patekusiųjų į kalėjimus (dažnai be susirašinėjimo teisės) mirė arba buvo sušaudyti. Pavyzdžiui, Čečniovų šeima iš Tolimųjų Rytų: keturi asmenys buvo represuoti, iš jų trys sušaudyti, o ketvirtas grįžo po 22 kalinimo metų. Tarp represuotų buvo nemažai moterų ir net nepilnamečių asmenų. Dažnesni kaltinimai: ryšys su užsienio žvalgyba, kontrrevoliucinė veikla, dalyvavimas nelegaliuose sektantų – baptistų susirinkimuose, antivalstybinė agitacija.

Didžioji dalis Rusijos baptistų sąjungos vadovų buvo represuoti. Sąjungos pirmininkas Nikolajus Odincovas po trejų metų kalėjimo buvo išstremtas į Sibirą, o 1938 m. grąžintas į Maskvą, kur kartu su kitais „liaudies priešais“ sušaudytas. Rusijos baptistų sąjunga nustojo egzistuoti 1935 metais.

Nikolajus Odincovas su žmona

Įdomiai susiklostė Evangelikų krikščionių sąjungos reikalai. Ši bendruomenių Sąjunga buvo priimta į Pasaulinį baptistų aljansą, kur I. Prochanovas ėjo viceprezidento pareigas. Pasauliniame baptistų kongrese Toronte 1928 m. dalyvavęs Prochanovas, norėdamas išvengti represijų, nutarė nebegrįžti į Rusiją. Likusieji vadovai 1930 m. priėmė sprendimą Sąjungos veiklą sustabdyti. Valdžiai toks sprendimas nepatiko, nes pasaulinė visuomenė būtų turėjusi pagrindą suabejoti sąžinės laisvės buvimu šalyje. Todėl 1931 m. likusiems vadovams teko surengti nedidelę konferenciją, išrinkti naują valdybą ir „atnaujinti“ Sąjungos veiklą. Konferencijoje buvo perskaitytas pranešimas apie padėtį (tikriausiai suderintas su valdžia) ir pasiūlytas naujų įstatų projektas, parengtas remiantis valdžios įstatymu „Apie religinius susivienijimus“. Įstatai buvo

vienbalsiai priimti, ir tokiu būdu evangelikai krikščionys vėl tapo legalūs. Tačiau šis statusas nelabai padėjo išvengti represijų ateityje. Galimas dalykas, kad šis statusas padėjo išsaugoti maldos namus, kurie veikė Maskvos centre ir buvo perduoti evangelikams krikščionims po Spalio revoliucijos, kai senieji šeimininkai evangelikai reformatai išvyko į savo istorinę tėvynę – Olandiją. Šioje bažnyčioje dar gerą dešimtmetį glaudėsi ir liuteronų bendruomenė, kai jos bažnyčia buvo atimta ir nugriauta. 1944 metais valdžią davė teisę legaliai naudotis šia bažnyčia ir baptistams, kurie jau buvo susijungę į vieną Sąjungą su evangelikais krikščionimis.

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

Gyvenimo kelią užbaigė

Sausio 18 d. Ylakių baptistų bendruomenė atsisveikino su savo seniausia nare Milda Šikšniene, kuriai prieš mėnesį, gruodžio 18 d., suėjo 95 metai. Milda užaugo tikinčioje šeimoje, kurioje, kaip ji pati liudijo, buvo santarvė, pagarba bei meilė ir kurioje ji nuo mažens pamilo Dievo žodį ir giesmę. Jaunystėje prisijungusi prie Ylakių bendruomenės, Milda giedojo chore daugiau negu 60 metų, deklamuodavo eilėraščius, be to, tai buvo maldos žmogus. Ji sugebėjo palaikyti ryšį su daugybe žmonių: susirašinėjo su tikinčiaisiais Latvijoje, Vokietijoje, net Amerikoje, ir, žinoma, Lietuvoje. Artimieji ir daugybė palydėjusių Mildą į žemiškojo poilsio vietą prisimins ją kaip visada besišypsančią, malonią ir linksmą, nors ji patyrė ne vieną skaudų išgyvenimą: iš šešių vaikų tris teko palaidoti. Laidotuvių išvakarėse – budynėje – susirinkusieji galėjo ne tik pamatyti skaidres su nuotraukomis iš įvairių Mildos gyvenimo tarpsnių, bet ir video įrašą, kuriame ji atmintinai deklamuoja eilėraštį:

*Ak, pagalvok, žmogau, tu šiandieną,
kaip tu praleidi dieną kiekvieną,
kam savo širdį tu paaukoji,
savo jėgas tu kam išnaudoji?...*

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 80 metų

Tikyba ir tautybė

Šios dvi sąvokos dažnai sumaišomos. Taip buvo senojoje Rusijoje, kur stačiatikis ir rusas buvo viena sąvoka. Apie kitas tikybas buvo kalbama kaip apie „užsienines“. Buvo griežtai draudžiama priimti rusus į kitas tikybines bendruomenes. Taip pat ir Lenkijoje tikyba ir tautybė viena su kita siejamos. Lenkas galėjo būti tik katalikas. Net geri lenkų tautybės žmonės, jei jie buvo evangelikai, buvo laikomi vokiečiais ar dar kitais.

Lietuvoje dėl savo tikybinių įsitikinimų žmonės nepersekiojami. Mūsų vyriausybė pripažįsta visas esamas Lietuvoje bažnyčias ir panašias tikybines organizacijas. Kiekvienas gali Dievą taip garbinti, kaip jis supranta. Visų tautybių Lietuvos piliečiai, jei jie lojalūs valstybei, gali ramiai gyventi. Jei randasi nesusipratimų, tai daugiausia dėl nelojalumo, kuriuo kartais pasižymi keli įvairių tautybių piliečiai.

Mes, evangelikai baptistai, esame tik maža saujelė. Tarp Lietuvoje gyvenančių ev. baptistų yra lietuvių, vokiečių, latvių, rusų ir gudų tautybių. Turime ir pavienių lenkų ir net žydų. Mes visi stengiamės, Dievui padedant, gerai vieni su kitais sugyventi. Mes turime taip gyventi, kad mūsų tauta pajustų, jog tarp jų yra žmonių būrelis, kuris ją myli, kuris už ją meldžiasi, kuris trokšta ir veikia, kad jai gerai sektųsi.

Kalbu kaip lietuvis, kuris myli savo tautą, bet yra įvairiais ryšiais surištas su kitomis tautomis. Trokštu, kad mano tauta pažintų Kristaus mokymą ir kad visi suprastume, jog Lietuvos gerovė yra ir mūsų gerovė.

Teodoras Gerikas (1891-1945), Lietuvos ev. baptistų sąjungos pirmininkas iki 1941 m. „Tiesos draugas“, 1940 m. vasario mėn.

Parengė A. Latužis ✓

Šviesa, gyvenanti many

Dėkoju, Jėzau, kad einu ne vienas
gyvenimo keliu – ir Tu kartu eini.
Nei tamsios naktys, nei apniukę dienos
nebeužtemdo tos šviesos many,

kurią uždegęs Tu padovanojai,
kad šviestų, vesdama siauru keliu –
nebaisūs būtų man jokie pavojai,
apgintų nuo tamsos, kurią įveikt galiu

tiktai todėl, kad aš einu ne vienas,
kad nepalieki – Tu kartu eini...
Palaimintos ir naktys, ir apniukę dienos,
nes Tu – šviesa, gyvenanti many.

Linas Poniškaitis, 2012. (Iš poezijos rinkinio „AKMUO ŠULINY“)

Europos baptistų federacijos (EBF) maldos kalendorius

Vasario 3-9 meldėmės už:

Austrijos baptistų bažnyčių sąjungą

Bendruomenių skaičius:	31
Bendras narių skaičius:	1 674
Prezidentas:	Dorel Moga
Generalinis sekretorius:	Walter Klimt

Vasario 10-16:

Didžiosios Britanijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	2 080
Bendras narių skaičius:	132 008
Prezidentas:	Dave Gregory
Generalinė sekretorė:	Lynn Green

Vasario 17-23:

Baltarusijos evangelikų krikščionių baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	282
Bendras narių skaičius:	12 669
Prezidentas:	Viktar Krutsko
Generalinis sekretorius:	Leonid Mikhovich

Vasario 24 – kovo 1:

Libano evangelikų baptistų bendruomenių konvencija

Bendruomenių skaičius:	32
Bendras narių skaičius:	1 600
Prezidentas:	Samuel Kharrat
Generalinis sekretorius:	Rabih Wazir

Kovo 2-8:

Estijos laisvųjų evangelikų ir baptistų bendruomenių sąjungą

Bendruomenių skaičius:	84
Bendras narių skaičius:	6 489
Prezidentas:	Erki Tamm
Generalinis sekretorius:	Sven-Joonatan Siibak

Kovo 9-15:

Čekijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	45
Bendras narių skaičius:	2 423
Prezidentas:	Pavel Coufal
Generalinis sekretorius:	Jan Jackanič

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienu, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© **Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga**

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925